

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

N:o 19.

50 öre.

SVENSKA
ORIGINAL-ROMANER.

HEDVIG CHARLOTTA NORDENFLYCHT.

HISTORISK NOVELL

AF

WILHELMINA.

SLUT.

DANIEL JUTH.

STOCKHOLM,
F. C. ASKERBERGS FÖRLAG.

Till salu hos alla bokhandlare.

Romaner och Noveller.

- ALMQVIST, C. J. L. *Smaragdbruden*, följderna af ett rikt nordiskt arf. Andra upplagan. Pris 2 kr.
- BLANQUET, ALBERT. *Studentängens Sköna Damer*. Illustrerad historisk roman. Sju häften. Pris 3: 50.
- DAUDET, ALPHONSE. *Fromont Junior och Risler Senior*. Parisisk sedemålning. Prisbelönt af Franska Akademien. Öfversättning från fjerde upplagan af Eduard Taube. Pris 2 kr.
- Du BOYS, J. *Grefvinnan af Monte Christo*. Roman i tre afdelningar med prolog och epilog. Öfversättning. 3 delar. Pris 6: 50.
- DUMAS, ALEXANDRE (den äldre). *Afgrundshålet*. Roman. Pris 2: 50.
- DUMAS. *Mina husdjurs historia*. Öfversättning af Eduard Taube. Pris 2 kr.
- ELIMAR. *Borgfruns Historia*. Svenskt original. Pris 4: 25.
- FÉVAL, PAUL. *Londons mysterier*. Komplet i 2 delar. Pris 4 kr.
- Förtalets makt*. Svensk originalberättelse. Pris 1 kr.
- GABORIAU, E. *Med repet om halsen*. Öfversättning från Franskan af E—e. Två delar. Pris 4 kr.
- GABORIAU, E. *Vägen utföre*. Öfversättning af E—e. 4 delar, tillsammans 1360 sidor. Pris 8 kr.
- HUGO, VICTOR. *Quasimodo* eller Ringaren i Notre-Dame. Sammandragen öfversättning, med 10 franska illustrationer. Komplet i ett häfte. Pris 80 öre.
- Rosen och Resedan**. Svensk originalroman af L.—E. Andra af förf. öfversedda upplagan. Pris 3 kr.

DANIEL JUTH.

BERÄTTELSE

AF

J. O. ÅBERG.

Armens kraft har icke svikit,
Ungdomsmodet icke vikit
Ur den gamle fiskarns barm.
Vågen är hans härd. Med faran
leker han. Den spända snaran
krossar han med jernstark arm.

STOCKHOLM.
F. C. ASKERBERGS FÖBLAG.

DANIEL J. E. H.

BERATTELSE

STOCKHOLM,
ASSOCIATIONS-BOKTRYCKERIET,
1882.

I.

Det är en blid och lugn juliafton 1854 som vi föra läsaren till Ny Karleby i Finland och så vidare till den ansedde och förmögne grosshandlaren Langs bostad, belägen nära hamnen. Utan att uppehålla oss i nedersta våningen, der kontoret och bokhållarens »kammare» äro belägna, stiga vi uppför den breda trappan till andra våningen, dit vår grosshandlare dragit sig undan, för att i ostörd hvila få hemta krafter efter dagens ansträngande bestyr. Så skulle man åtminstone kunna tro, men detta är icke rätta förhållandet. Tiden var icke lugn, och huru kunde väl då en affärsmans sinne vara tillfredsstäldt! Vestmakterna hade, såsom vi veta, rest sig till Turkiets beskydd, och Englands flotta kryssade utanför Ny Karleby på Stora Munkbofjärden, i ändamål att förhindra all tillförsel, af hvad slag som helst, till staden eller dess grannskap. Men vi vilja icke gå berättelsen i förväg, utan genast uppsöka och för läsaren föreställa grosshandlare Lang, som i ett litet praktfullt rum lutade sig mot en mjuk kudde i ena soffhörnet.

Grosshandlaren hade uppnått femtioalet. Håret och det prydliga helskägget hade en grå färg, som åt hela hans ansigte, med de lifliga ljusblå ögonen och de starkt utpräglade dragen, gäfvo något vördnadsbjudande, hvilket ännu mer förhöjdes genom hans välbildade kroppsställning. Men öfver det vackra ansigtet, som icke saknade spår af ett skarpt förstånd, hvilade nu ett drag af bekymmer, som tydligt uppenbarade sig i de irrande blickarne, och i den sprittning, som genomför hans kropp vid det minsta buller.

— Jag skall förlora betydliga summor, om jag inte kan skaffa ett parti kaffe och socker, — mumlade han och strök med ena handen öfver pannan. — Förtroendet till mig såsom den mest företagsamme af stadens och hela traktens köpmän skall försvinna. Andra skola kanske göra försöket, under det jag här sofver och ängslar mig. Hvar skall jag väl finna den man, som är nog djerf, att oaktadt de engelska skeppens spejande ögon, som bevaka Munkbofjärden, åtaga sig att bryta igenom stängslet och från Umeå eller Ratan skaffa mig den laddning kaffe och socker jag behöfver! Hvar skall jag finna honom! — utropade Lang och sprang upp under ifriga rörelser; — jag vill belöna honom öfver förtjenst, och kommer det an på att utrusta en kutter och bemanna honom, vill jag inte spara någonting. Mitt minne har svikit mig, — fortfor talaren med nästan hviskande stämma, — hvar skall jag finna den mannen?

— Jag vet hvar du skall finna honom, — svarade i detsamma en mjuk fruntimmersstämma, och en qvinna af omkring 40 år, med ett mildt, sorgset utseende, lade i detsamma sin hand på Längs ena skuldra. — Jag har lyssnat till dina bekymmer, älskade make, — fortfor hon och såg på mannen med de ömmaste blickar. — Dina farhågor äro berättigade, och derföre har jag dragit mig till minnes en man, käck och oförtruten, och du behöfver endast yttra ett halft ord till honom, så reser han genast.

— Och hvem är den mannen? — frågade grosshandlaren, i det han omfamnade sin hustru. — Nämn hans namn och jag skickar genast efter honom.

— Du lofvar således att icke vredgas på mig?

— Vredgas på dig, den bästa, den älskvärdaste hustru! — utropade Lang och slöt makan till sitt bröst. — Hur har du kommit på den tanken. Men, — fortfor han, och började att mäta golfvet med stora steg, — säg mig den okändes namn och äfven om han skulle bo långt nere i södra Finland, så skall jag skicka efter honom, ty just nu behöfver jag en man, som förmår att

trotsa både engelsmännens kanoner och en storm, om den skulle infinna sig.

— Åh nej, han bor inte så långt ifrån oss, — svarade fru Lang och närmade sig mannen; — den jag menar bor vid Fogelviken.

— Vid Fogelviken, — eftersade Lang med skärande stämman. — Det kan således icke vara någon annan än Daniel Juth, som du menar?

— Ja, det är han, — svarade fru Lang med knappt hörbar stämman.

— Och du tror således, att jag skulle anförtro ett sådant uppdrag åt den man, som beröfvat oss livets glädje, — mumlade Lang nästan för sig själf. — Genom hans förvållande miste vi det enda barn, som Gud gifvit oss. Det är sannt, att Daniel Juth sökt utplåna sin förseelse, men sorgen öfver den förlorade sonen, arvingen till mina egodelar, ligger ännu för tungt på mitt hjerta, att jag skulle ha mod att återse den gamle mannen. Fjorton år ha nu förflutit sedan den hemska dagen, och Gustaf skulle, om han lefvat, nu ha uppnått sin myndighetsålder. Nämn en annan; nämn en annan! Jag vill inte se Daniel Juth; jag vill inte ha någonting med honom att göra.

— Hvarken i staden eller i hela trakten finnes någon, som bättre än han passar för denna färd, — svarade fru Lang med låg stämman.

— Och är du riktigt säker på, att han skall våga sig ut på den färden? — frågade Lang, sedan han en stund öfverlagt med sig själf.

— Jag är säker derpå. Jag känner Daniel Juth och jag måste, oaktadt den sorg han förorsakat oss, dock högakta honom. Han anser det för sin oafvisliga pligt, att hädanefter göra så mycket han kan för oss, och jag är säker på, att han icke skall neka att åtaga sig detta bestyr.

— Du tror således, att han är den bäste i den saken, — mumlade grosshandlaren för sig själf. — Nå, nå; du har kanske rätt och jag vill sätta honom på

prof. Jag vet att hans »Blixt» är snabb som en fisk och en god sjöbåt, och han skall få utföra uppdraget. Men hit får han icke komma, — fortfor talaren och gjorde en afvärfjande åtbörd åt hustrun. — Jag vill inte återse Daniel Juth; det skulle rifva upp alla mina oläkta sår och nu behöfver jag ha mina krafter i behåll. Jag säger dig, Karin, att Daniel Juth får icke komma inför mina ögon. Lundman, som är en pålitlig karl, får medfölja honom och ge honom hans betalning, när resan är fulländad och laddningen i säkerhet hos mig. Medan Lundman är borta, får jag ensam sköta kontorsgöromålen, men det skall nog gå för sig. Min vän, när du går ner, så skicka upp Lundman.

— Jag går genast, — svarade fru Karin ifrigt och försvann, utan att lyssna till sin mans uppmaning att stanna ännu ett ögonblick.

När sista fliken af fru Karins klädning försvunnit kastade sig Lang i soffan och slog båda händerna för ögonen. Intet enda ord kom öfver hans sammanbitna läppar, men då Lundman, förste bokhållare och Langs allt i allom, med allvarsam uppsyn trädde inom dörren, såg han, fastän han icke låtsade något derom, en klar, skimrande vätska i sin husbondes ögon.

Strax söder om Ny Karleby afviker fastlandet från sin sydliga utsträckning i en rät vinkel mot vester och böjer sedan tvärt af mot söder igen. Just vid denna krök löper en lång, smal udde ut mot norr och hvilken skiljes genom S:t Marcus' sund från Thorsön och Furu-skär. Norr om Thorsön var vid tiden för denna berättelse inloppet till staden, och begränsades detta inlopp ännu längre mot norr af Hellgrundsbåk, utanför hvilken Bottniska vikens böljor bröto sig i millioner färgskiftningar. Vattnet emellan fastlandet och den långsmala udden var uppfyllt af större och mindre öar och delades genom de tvenne stora holmarne Skadörn och Gräsön i Stora Munkbofjärden (norra delen) och Bonäsfjärden,

eller, såsom den nu kallas, nya hamnen (södra delen). Bonäsfjärden, så vilja vi kalla det södra vattnet, efter det mera öfverensstämmet med tidpunkten för vår berättelse, upptager på sin yta den lilla holmgruppen Bröllopsklint och det kala Skatskär, samt gör söder om sistnämnde skär en djup inskärning i fastlandet, och det var just vid denna vik, som bär namnet Fogelviken, som Daniel Juth bodde. Norra vattnet, Stora Munkbofjärden kalladt, upptar öarne Alörn och Djupsten (i öster och vester) och norr derom Sandön. Söder om Alörn och Djupsten ligga Brudholmarne, spridda här och der öfver Stora Munkbofjärdens södra del. Stadens redd sträckte sig från Thorsön till Hellgrundsbåk, och det var just midt emellan dessa båda ställen som det engelska örlogsskeppet »The old Captain» lagt sig för ankar, sålunda beherrskande hela inloppet. För en seglare, som valde rätta stråkvägen från Ny Karleby, var det således omöjligt att undgå »The old Captain», det största af de engelska fartygen, men för den, som kom söderifrån, eller från staden för öfver Bonäsfjärden, fanns ett utlopp till öppna hafvet genom S:t Marcus' sund, långt söder om »The old Captain». Seglaren i det norra farvattnet kunde visserligen, han också, styra kurs mot sydost och uppsöka S:t Marcus' sund, men först måste han kringsegla Alörns vestligaste udde, och detta snart sagt under »The old Captains» kanoner, oafsedt den missgynnande omständigheten, att han måste bli sedd af engelsmännen strax efter det han lemnat staden. Försökte han deremot att söder om Alörn och Djupsten krångla sig igenom Brudholmarne, kunde det lätt hända, att han ett tu tre stötte på grund och — så slut på den resan.

Efter denna ortbeskrifning, som för mången kanske tyckes allt för vidlyftig, men som här är på sin plats, såsom af det kommande skall visas, förflytta vi oss ned till Fogelviken och till den lilla torftiga fiskarstuga, som låg endast några alnar från hafsstranden. Det är natten, som följde på den dag, då vi gjorde bekantskap med grosshandlare Lang och hans hustru. Det ena storm-

molnet efter det andra jagade öfver fästet. Så snabbt som under en höstdag hade den blida väderleken förändrat sig; vinden hade i ett nu slagit om på nordost och den ena ilen efter den andra började att krusa de små vågorna i Fogelvikens, samt anslå sina gälla toner i »Blixtens» tågvirke. Den prydliga slupen, väl riggad och nytjärad, gungade behagligt på böljorna och ryckte då och då till på landtågen, liksom vore den icke obenägen att genast följa vindens lockande uppmaning: »till hafs, till hafs!»

Tiden började framskrida mot midnatt och nordosten tilltog. Vågorna kommo inrullande från Bonäsfjärden med allt häftigare dån och från de svarta molnen nedföllu stora regndroppar. Det var just vid ett sådant tillfälle, då en tjutande il svepte kring stugan och hven i »Blixtens» tåg, som hyddans dörr kraftigt rycktes upp och en starkt bygd mansfigur syntes på den låga tröskeln. Denne man var fiskaren Daniel Juth. Ett snöhvitt hår föll öfver hans skuldror; ett tjockt helskäggs af samma glänsande färg föll öfver hans ansigte, hvari sorg och grämselse inristat sina djupa fåror, och ur de mörkblå, djupt liggande ögonen brann en eld, som mera var orons än lidelsens. De sextio åren, som hvilade på gubbens hjessa, hade likväl icke förmått att böja hans kraftiga, höga gestalt, eller i nämnvärd grad förminska de krafter, som utbildats under den dagliga leken med döden och farorna.

— Det liknar sig till svår storm, — mumlade han och utsträckte ena armen mot vinden. »Blixten» kränger för hårdt der nere, jag måste se efter honom.

Med dessa ord trädde Daniel Juth ut på den smala gårdsplanen och hade redan tillryggalagt mer än halfva vägen ned till det ställe, der »Blixten» låg förtöjd, då han med ens stannade och lyssnade uppmärksamt, under det han for öfver pannan med ena handen.

— Jag hör bestämdt rätt, — sade han och såg sig omkring åt alla sidor. — Det är en ryttare, som närmar sig, och han rider som om det stod för brinnande lifvet,

det hörs nog. Hm, hm! Skulle måhända någon olycka händt inne i staden! Kanske att engelsmännen ledsnat vid vakten och gjort ett anfall! Det der måste jag ha reda på. Det var länge se'n en främmande besökte mig i min enslighet. Jag vill möta honom. »Blixten» ligger nog stilla så länge.

Den gamle hann icke uttaga många steg, förrän ryttaren höll framför honom.

— Hvem kan det vara, — mumlade han, i det han satte handen öfver ögonen för att kunna se bättre. — Jag tycker, att jag sett honom förut, men hvar, det är ännu oklart för mig. Hollah, herre, hvad vill ni! — ropade han med hög stämma, när ryttaren, som hoppat af hästen, framträdde med brådskanie steg. — Kommer ni med sorgbudskap från staden, då kan ni påvänta skydd hos mig, men kommer ni som ovän, då — —»

— Känner du inte igen mig, gamle sjöbuss, — utropade den nykomne och sprang fram till Daniel Juth, som vid detta tillrop gick några steg åt sidan, under det en märkbar blekhet flög öfver hans väderbitna ansigte. — Ha åren gjort mig så oigenkännelig?

— Nej, nej, herr — — herr Lundman, — svarade den gamle fiskaren och mottog den hand, som bjöds honom, — men ser ni, öfverraskningen vid er åsyn och tanken på — — —

— Ja, ja, tanken på det förflutna, — ifylde Lundman raskt. — Det der skall icke vidare bekymra er; allraminst i natt. Jag kommer med bud från min husbonde, men låt oss stiga in i er stuga. Ni må tro, att det är ett riktigt angeläget ärende jag kommer i. Men skynda er, — fortfor han, då gubben, oaktadt hans ifriga åtbörder och ord, ännu icke rörde sig ur fläcken, utan endast stirrade på honom som på en ny, oväntad uppenbarelse; — ett dröjsmål kan göra allt om intet. Kom nu; derinne få vi talas vid.

— Han kommer med bud från *honom*, hvilkens lif jag bidragit till att förbittra, — mumlade gamle Daniel

för sig sjelf, under det han med långsamma steg när-
made sig stugan. — Hvad kan han vilja mig? Hela
mitt lif står till hans tjänst. Han sjelf vill icke återse
mig, och derföre har han skickat Lundman; han är
således ännu icke blickad. Men jag måste väl höra
hvad för viktigt han har att förkunna.

En timme senare gungade »Blixten» på Fogelvikens
böljor. Seglen spändes och kursen sattes på Skatskär,
som lik en oformlig jättemassa utbredde sig öfver vågen.
Nordosten tilltog minut efter minut och dref den lätta
slupen i kapp med stormfoglarna öfver de fräsande böl-
jorna. I hela skärgården fanns ingen båt, som kunde
segla förbi »Blixten», det var allmänt känt. Skarp var
han i bogen som en kil, vidgade sig på midten och
smalnade sedan af åt aktern till. Besättningen bestod
af Daniel Juth, som i sin starka hand höll styret, Lund-
man och Juths tvenne söner, den ene aderton, den andre
tjugo år, starkt bygda och kunniga i sitt farliga yrke.

— Det var opå tänkt att komma ut på en sådan här
tillställning i natt, — sade gamle Juth och vände sig
till Lundman, som tagit plats vid hans sida. — Det är
inte längre än två dagar sedan jag kom hem från »Grå-
klippan», och det var egentligen för att intaga förråd,
som jag lade i land här.

— Nå var fångsten riklig? — frågade Lundman
med likgiltig stämma.

— Ah nej, herre, — genmälde Juth med klagande
stämma; — några fjerdingar strömming, se der hela vår
fångst efter en hel veckas bortovaro. Tiderna för-
sämras betydligt år från år, och till råga på vår olycka
ligger engelsmannen der borta och bevakar oss, liksom
vi skulle vara fästningsfångar och inte ärligt folk. Men,
hör hit, pojkar, — fortfor han med höjd stämma och
reste sig till hälften upp från sin plats, — bössorna äro
väl i ordning, kan jag tro?

— Ja, far, — svarade båda på en gång, — och, — tillade den äldste, som hade focken om hand, — kulor och krut ha vi för en strid under hela natten, om det skulle gälla.

— Det är bra, pojkar, — mumlade den gamle och betraktade Lundman med blickar, ur hvilka stoltheten lyste. — Nå, äntligen ha vi Bröllopsklint akter om oss; pass på, nu ä' vi snart inne i Skadörns sund. — Efter dessa befallningar vände han sig till Lundman och sade, i det han kastade en pröfvande blick på de spända segeldukarne: — Enligt min tanke kunde ej grosshandlare Lang välja någon bättre båt än »Blixten», ty om vinden bara friskar i, så dröjer det ej länge förr än vi ha känning af Umeå. Och ha vi en gång kommit dit, så går det nog för sig att komma tillbaka igen.

— Och grosshandlare Lang visste inte heller någon, som var lämpligare att utföra detta vågstycke, än ni, fader Daniel, — svarade Lundman sakt. — Det är inte heller någon så liten vinst ni drar af företaget om det lyckas. Tänk bara efter, trettio rubel silfver, det är minsann ingen spottstyfver nu för tiden och — —

— Jag bryr mig inte så mycket om pengarne, som att få tjena er husbonde, — afbröt Daniel Juth Lundman, i det han lutade sig nära intill honom. — Ni känner till den olycka, som hände mig för 14 år sedan. Mina barn veta ingenting derom, ty när min hustru i fjol togs bort ifrån mig, voro hennes sista ord, att jag skulle behålla hemligheten för mig sjelf och derföre vill jag be er tala så sakt som möjligt om den saken. Det är nog, att jag bär på en hjertesorg, som fräter på mitt lif. Jag söker farorna, — utbrast han, och hans ögon blixtrade, — ty när det stormar som vildast då tycker jag att det blir lugnare inom mig. Det liknar sig till storm, herre, — fortfor han och grep Lundman hårdt i armen, — ni får inte bli rädd om »Blixten» doppar ned halfva storseglet i böljorna; jag svarar er för, att han står för hvilken nordost som helst.

Den gamle tystnade och lät hufvudet sjunka ned mot bröstet, men efter en stunds tystnad, hvarunder Lundman deltagande betraktat honom, denne orolige man, som älskade stormen, derföre att dess tjut vaggade hans sinne till ro, och som uppsökte farorna såsom gamla vänner, med hvilka han kunde brottas i en jättekamp, upplyfte han åter det sänkta hufvudet, såg sig omkring med spejande blickar och sade, vänd till sonen i fören:

— Håll god utkik, Anders, ty efter hvad jag tycker, ä' vi snart inne i Skadörnssund.

— Vi ä' der i rappet, far, — svarade Anders just som de mörka punkterna af Skadörn och Gräsön började framträda allt tydligare. — Intet hinder för ut!

— Godt; se väl efter ändå, ty det torde hända, att engelsmännen ha väder af oss.

Det halfdunkel, som hittills varit rådande, fanns icke mera. Det ljusnade småningom och allt skarpare framträdde Skadörns och Gräsöns stränder då »Blixten» ilade förbi dem. Stora Munkbofjärdens långa vågor började nu att häftigare rulla mot slupens bog, och snart tillkännagaf ett gladt utrop från Daniel Juths läppar, att öppen sjö var vunnen. Men långt i vester låg den smala landtungan och Thorsön som ett blåsvart moln, och förrän »Blixten» lemnat dessa bakom sig, kunde han icke anses vara fri. Efter hand höjde sig Thorsöns höga stränder lik en jättemur ur böljorna, och norr om »The old Captains» mörka resning, som tydligt kunde urskiljas af »Blixten» besättning, blinkade Hellgrundbåkens skimrande öga så vänligt och varnande mot de djerfva sjömännen. Oaktadt det var en julimorgon, kändes luften likväl kylig och sjelfva Daniel Juth, som ibland icke tycktes akta den mest bitande nordanstorm, svepte nu kavajen tätare omkring sig, hvilket exempel Lundman icke heller var sen att efterfölja.

— Nordosten är riktigt bitande i dag, — sade Daniel och ruskade på sig, — men när solen gått upp, få vi nog värme till öfverflöd. Jag förmodar, att hon inte dröjer just så länge till, — fortfor den gamle och be-

traktade uppmärksamt östra himlaranden, som nu började skifta i de klaraste och mest glödande färger. — Brisen kommer att fortfara, efter hvad jag kan se; de der små hvita molntapparne i kanten bruka minsann inte föra någon stiltje i släptåg. Hala an fockskotet, Anders! — ropade han med så låg stämma, att befallningen nätt och jemt hördes; — nordosten kör oss ned mot land, ser jag, och vi ha ännu ett godt stycke väg fram till Thorsön.

»Blixten» böjde sig behagligt när han skarpt rusade upp mot vinden, höjde sig liksom efter en stunds tvekan och ilade derefter, med bogsprötet pekande rakt på Thorsön, med hastig fart mot S:t Marcus' sund, den enda väg på hvilken han kunde vinna Bottniska hafvets vidsträckta yta.

— Han löper undan, som en fiskmåse, inte sannt, — yttrade gamle Daniel med ett sjelfförnöjdt småleende till Lundman, som tankfull hade sina blickar fästade på »The old Captain», hvars smäckra spiror efter hand blefvo allt mera synliga. — Jag trotsar hvem som helst att med denna vind segla i kapp med mig.

— »Blixten» är en ypperlig sjöbåt och snabbare än hvar enda en på kusten, — svarade Lundman, i det han långsamt vände sina blickar från »The old Captain» till Daniel Juths väderbitna ansigte. — Men tillåt mig en fråga, Daniel, — fortfor han och kastade en pröfvande blick på de spända seglen, — pressar ni honom inte för hårdt?

— Pressa honom för hårdt, — eftersade Daniel med en tydlig förvåning i sina blickar. — Ni är inte sjöman, herr Lundman, det hörs nog, annars skulle ni genast vid första påseendet kunnat finna, att »Blixten» tål både detta och en gång till så mycket. Ja, ja, herre, — fortfor den gamle med lägre stämma och lutade sig närmare Lundman, — det torde ni kanske få erfara under resan. Kom ihåg att vi äro inte hemkomna ännu, och jag tror knappt att den sömniga vakten på engelsmannen

bemärkt oss ännu, ty i sådant fall skall ni få se att »Blixten» tål mera, än ni vet af.

— Och ni tror att ni skall kunna hålla ut, äfven om vi bli jagade? — frågade Lundman ännu tviflande.

— Herre, segern står i Guds hand, och Han endast kan göra vår flykt lycklig, — sade Daniel med rörd stämma. — Men skulle jag bli tvingad att slåss med någorlunda jemngod styrka, så kan jag på förhand försäkra er, att nog tål »Blixten» några skott i vattengången, innan han pejlar djupet. Mina skifbord äro ypperliga och sådant timmer och bult, som finnes i det här skroftet, får man länge söka efter. Jag var med när »Blixten» byggdes skall jag säga er, och gamle Daniels arm hade nog styrka att fästa bulten så, att den inte springer ut vid ett grundskott eller ett dussin störtsjöar. Ser ni inte med hvilken fart han rusar genom vågorna, — utbrast den gamle med tindrande blickar och böjde sig utöfver den låga relingen. — Jag säger, att den engelsman, som i dag tänker knipa bort oss, han skall ligga gömd bakom Thorsön och ha luntorna brinnande till reds, ty ser ni, herre, — fortfor Daniel med en betydelsefull vink, — annars kila vi ifrån honom, som haren från hunden — — —

— För att ändå till slut bli tagna i något hål, liksom den senare af den förre, — ifyllde Lundman.

— Åh, har ingen fara, har ingen fara! — utropade Daniel Juth och skakade sitt vackra hufvud. — Med öppna hafvet framför oss äro vi räddade. Tror ni inte, att jag varit med om dylika färder förr i tiden? — fortfor han med stigande förtrytelse. — Jo, det kan ni vara säker på. Endast för några dagar sedan hade jag den lilla engelska kuttern, för resten en djerf seglare, i hälarne på mig. Vi kappades från Tornskär till S:t Marcus' sund, men hvem kom först dit, tror ni? Jo, just »Blixten» må ni veta, och först när han kommit ett par kabellängder ut på den här fjärden, stack den engelske fnaskern in sitt bogspröt i sundet. Det var just som solen höll på att gå ned. Engelsmannen tyckte

visst inte om att lofvera på Bonäsfjärden och derföre styrde han i stället kurs på vakskeppet, hvilket var det bästa han kunde göra.

Lundman hade med synbar förnöjelse afhört Daniels berättelse om hans äfventyr, och det var derföre utan allt misstroende, som han sade:

— Jag hyser den största förtröstan till er skicklighet och till »Blixtens» förträfflighet, men antag nu att, såsom ni för några ögonblick sedan yttrade, den engelske kuttern verkligen skulle ligga gömd bakom Thorsön och ha sina brinnande luntor i beredskap, hur ville ni då reda er ur klämman?

Lundmans fråga kom för hastigt öfver Daniel. För några sekunder lät han hufvudet sjunka ned mot bröstet och syntes riktigt tvehågsen hvad svar han skulle gifva. Sedan han först kastat ett par pröfvande blickar öfver däckets och de i fören uppställda gevären, hvaribland hans egen skälbössa höll den svåraste kalibern, och der- efter förstulet betraktat Lundman, som riktat sina spanande blickar mot det engelska vakskeppet, sade han med allvarsam stämma:

— Skulle er förmodan vara sann, herre, då får ni bereda er på en strid på lif och död. Det är svårt att vända i S:t Marcus sund och förr än jag gör det, utsätter jag mig hellre för kutterns glatta lag. Ni kan nu tydligt se Thorsön, — fortfor den gamle och reste sig upp i sin fulla längd, — och det ser minsann inte ut, som om någon fiende skulle leka kurra gömma med oss der borta. Åh nej; tro ni mig, herre: engelsmännen tycka allt mera om att sofva i sina hängmattor nu, än att speja på fiskareslupar. Det dröjer inte länge förr än vi ha Thorsön bakom oss och öppna hafvet akter ut, och då kunna vi skratta högt åt brittena.

— Ett segel i lovalt! — hördes i detsamma Anders' röst från fören.

— Hvar, hvar? — ropade Daniel och lemnade rodret åt yngsta sonen, som sprang fram till hans sida. — Du ser bestämdt spöken midt på ljusa dagen, pojke! Nog

har jag goda ögon alltid, men inte har jag kunnat upptäcka en enda hvit lapp, ens så stor som ett fruntimmerskläde. Gnugga dig först i ögonen pojke och säg sedan sanningen!

— Det behöfs inte, far, — mumlade Anders och skakade på hufvudet mäktigt förargad, — ser ni inte kuttern der vid norra ändan af Thorsön, så är det inte mitt fel! Jag ser honom så tydligt som om han låge inom skotthåll.

— Nu ser jag honom också, — inföll Lundman och tog handen från ögonen. — Hå, gamle Daniel; er spådom om sömnen och hängmattorna har inte slagit in.

— Han sätter kurs utåt, — ropade Nils, som hittills tegat. — Förmodligen är det hans mening att hinna före oss till sundet och — — —

— Det skola vi bli två om, — mumlade Daniel Juth och gick med hastiga steg mot aktern. — Men hvarföre har inte du, Anders, varseblifvit honom förr?

— Hvarföre jag inte sett honom förr, — upprepade Anders med oförställd förvåning. — Helt enkelt derföre, att han ända hittills hållit sig gömd bakom Thorsöns norra udde. Nu skulle han bara sticka fram näbben för att se sig före, — fortfor ynglingen med ett förnöjdt grin, — och då gick det inte bättre, än att han ertappades på bar gerning. Skall jag skota an hårdare, far? »Blixten» tål nog vid en prejning till.

— Ja, hal in; hal in, — ropade Daniel med ovanlig ifver och verkställde sjelf, med Lundmans tillhjälp, denna manöver med storseglet. — Du, Nils, tar plats på bogsprötet och om du ser någonting anmärkningsvärdt, så sjung ut, som om du hade en ropare för munnen. Ser ni, herre, hur lydig den gynnaren är, — fortfor Daniel, när »Blixten» sköt upp i vinden, kastade sig häftigt på sidan och derefter fortsatte sin färd med ökad hastighet. — Nu har kapplöpningen börjat och som vi ha ungefär lika långt till målet, så beror det på hvem som är den bästa seglaren.

— Men kuttern har bättre vind, — inföll Lundman.

— Tvärtom, herre, — ropade Daniel Juth med så öfvertygande stämma, att Lundman icke mera vågade göra något inpass i den saken. — Tvärtom! Jag seglar hellre dickt bide vind, än med byarne akter ifrån. Tycker ni inte att »Blixten» går så jemnt, som om han drogs fram på ett salsgolf? Jo, jo men, herre! Men om ni nu kunde stå på Thorsön och ge akt på kuttern, skulle ni få se honom stampa och krångla som en liten barkbåt i en vattenså, när man blåser på vattnet. Tro ni hvad gamle Daniel säger och var trygg, ty han vet hvad det vill säga att segla förde vind i en sådan halfstorm som denna.

Med dessa ord tystnade gubben och egnade hela sin uppmärksamhet åt »Blixten», som med svindlande fart rusade fram mot målet. Icke heller Lundman var böjd för att fortsätta samtalet; han lutade i stället hufvudet i ena handen och försjönk i djupa tankar öfver det företaget, som han låtit öfvertala sig att deltaga i. Kärleken till husbonden, jemte den belöning han sjelf skulle erhålla, voro driffjedrarne dertill. Men det fanns ögonblick då han, oaktadt den förtröstan han hyste till Daniel Juths redlighet och skicklighet, likväl tviflade om utgången, och ett dylikt ögonblick var nu kommet. Om den engelske kuttern fick försprånget, ansåg han allt förloradt: kutterns kanoner skulle sänka »Blixten» i djupet och om han (Lundman) än lyckades rädda sig, måste han falla i fiendens händer och lida smugglarens straff. Å andra sidan vinkade dock belöningen och höll modet uppe. Det var just ovissheten, som plågade Lundman mera än han ville låta påskina, och när derunder tanken på hustru och barn, trängde sig på honom, kan väl ingen undra på, om han i ett ögonblick af menisklig svaghet var nära att befalla Juth att vända tillbaka. Han kom likväl icke att yttra något, ty just som han ämnade det, hejdades han af Daniel Juths glädjerop:

— Hurra! Sundet öppnar sig; sträck på skotet, Daniel; vi måste hålla oss under norra stranden, för att bättre kunna falla af sedan.

»Blixten» rusade in i S:t Marcus' sund, och det såg ut som om han ämnade hoppa upp på Thorsöns tvärsluttande strand, men gamle Daniel hade honom i sitt våld och som ett barn, hvilket lyder minsta vink af sin ledare, föll han slutligen af och ilade fram längs den bugtiga stranden. För ut brusade och skummade det vida hafvet likt en kokande kittel, men denna syn var långt ifrån afskräckande för de djerfva finnarne. Tvärtom uppsände de alla en gemensam bön, att de snart måtte gunga der ute på de långa, med hvita kammar beprydda vågorna.

— Bort från bogsprötet Nils, och ställ bössorna i ordning, — bjöd Daniel med fullkomligt lugn stämma, — inom fem minuter äro vi vid udden.

Nils lydde blixtsnabbt och snart stodo de skarp-laddade vapnen i en krets omkring masten, färdiga att begagnas hvilket ögonblick som helst.

Med något hämmad fart närmade sig »Blixten» emellertid den sista utskjutande udden, och bogsprötet pekade redan mot de mörka trädgrupper, som stodo invid vattenbrynet, då Daniel Juth, som nu hållit så nära land han kunde, med dundrande stämma skrek:

— Släck på skotet, Anders, och ni, herr Lundman, var färdig att skjuta. Man vet inte hvad som kan hända.

»Blixten» föll af och gick fri för udden. Vinden från öppna hafvet svepte öfver den lilla slupen, spände hans båda segel och kastade honom så våldsamt på sidan, att Lundman skulle gått öfver bord, om icke Nils fattat honom i kragen och hållit honom kvar.

— Bra gjordt, pojke, — skrattade gubben Daniel. — Ser ni, herre, så är det att inte vara sjöman. Nå, nå; jag säger inte detta som en förebråelse, men litet skämt skadar aldrig huru högt sjön än vräker. Ser ni skäret der i sydost! Det är Tornskär och ditåt går vår kurs. Det var just derifrån som jag kappades med kuttern, som — — —

— Som just nu vänder kring udden i lovart, — afbröt Nils och pekade på engelsmannen, som stack fram

bakom en skogbeväxt udde på knappt en kabellängds afstånd.

— Der ha vi den gynnaren, — mumlade Daniel och skuggade ögonen med ena handen. — Han för så mycket segel han tål; hvarenda klut är tillsatt, men ändå skall han inte hinna upp oss. Hala in, Anders; här måste »Blixten» pressas.

När kuttern märkte, att »Blixten» höll ned på Tornskär, skar den djerft upp i vinden, i afsigt att sticka ut till hafs och på detta sätt genskjuta den öfverdådige finnen. Men innan dess blixtrade det till från hans bredsida och igenom »Blixstens» storsegel flög en kula, under det den andra föll ned ett par alnar bakom aktern och, hvirflande upp skum åt alla sidor, sjönk i djupet.

— Han roar sig med att borra hål i mina segel, — småskrattade Daniel Juth, som lugnt höll rodröt i de seniga händerna. — Åhja, det kan han gå på med så länge. Den vind, som blåser ut genom det der hålet, kan »Blixten» gerna undvara. Ser ni, britten sticker ut, han också! Kanske han ämnar försöka en kappsegling till svenska kusten? Låt gå då; nog tål »Blixten» vid den färden alltid?

— Ni har i sanning en präktig skuta, fader Daniel, — sade Lundman, i det han stälde en lång skälbössa tillbaka på sin plats vid masten, — men på samma gång, som jag beundrar »Blixstens» förträfflighet och ert samt edra raska söners mod och kallblodighet, tackar jag ännu högre Försynen som hjälpt oss ur denna svåra belägenhet.

— Det var karlaord att akta på, — svarade Daniel Juth och blottade vördnadsfullt sitt hvita hufvud. — Af med hattarne, pojkar, och tacka Gud, hvar i sin stad, derföre att han beskyddat oss. Pröfvotiden är inte slut ännu; ett hårdare arbete förestår oss, men på Hans hjälp, som bjöd stormen att lägga sig, skola vi alltid förtrösta, och då går det oss väl.

Så och mycket mera talade gamle Daniel, den härdade fiskaren, under det hans händer lågo sammanknäppta öfver bröstet och det snöhvita håret fladdrade

kring hans skuldror och väderbitna ansigte. Liksom alla skärgårdens härdade söner var han genomträngd af en djup vördnad för Gud, och de ord han talade, kommo också från hans innersta hjerta, och det var af den innerligaste och mest orubbliga öfvertygelse, som han tillbad Gud så väl i den lilla kojan, som också på hafvet bland de rullande vågorna.

Omkring honom stodo hans båda söner och Lundman, och när den gamle sakta men klart uttalat sitt »amen», fäste han på Lundman en blick, full af frid, och hviskade:

— Efter tolf års sorger känner jag mig någorlunda lugn, äfven midt i denna storm. — Lundman nickade betydelsefullt och lät sina blickar hvila på kuttern, som minut efter minut förlorade på »Blixten».

— Ni ser att jag talat sanning, — mumlade gubben och slog Lundman lätt på axeln — »Tror ni mig också, när jag säger er, att då solen gått ned skall kuttern vara försvunnen?

— Jag tror er, — svarade Lundman och nickade fryntligt åt gamle Daniel, som ånyo fattade rodet.

Gamle Daniel hade talat sanning. Då solens försvinnande strålar lekte med Bottniska hafvets vågor, syntes ute på den vida ytan ingen seglare mer än »Blixten», som med spända segel styrde kurs på Umeå.

II.

Vi förflytta oss ungefär en vecka fram i tiden. Nordosten med sina byar fortfor ännu att anställa fördelningar på kusten. Det är natt, och till på köpet en stormnatt med fradgande vågor och täta blixtar, hvilka spreda sitt sken öfver öarne, skären och det skummande hafvet. Mörkret var icke synnerligen starkt, ty vi påminna oss, att det är i juli månad, som vår berättelse tilldrar sig, men ändå tillräckligt att åt den lefvande taflan förläna en hemsk, dunkel färgton.

På Stora Munkbofjärden, icke långt från Thorsön, syntes den ofvannämde natten den engelske kuttern stampande arbeta sig fram genom sjöarne. Endast ett par små segel voro tillsatta för att fartyget skulle lyda rodret. Vi vilja genast gå ombord på detsamma. Mery, så hette kuttern, förde blott en något grof kanon, samt tvenne små nickhakar, hvilka tycktes ha fått sin plats der mera till nöje än nytta. Tacklingen var enkel och verkställd med omsorg: det märktes genast att man befann sig på den förnämsta sjömakters fartyg. Merys skrof var ganska smalt och flöt lätt som ett äggskal på vågornas ryggar; än satte den aktern ned i det brusande elementet, liksom ville den streta emot vinden, än doppade den, behagligt som en fiskmåse, det fina bogsprötet djupt under vattenbrynet. Det var en vacker syn, denna kamp mot elementerna.

Lutad mot den stora kanonen, som låg i aktern, stod en ung, smärt och reslig man försänkt i djupt begrundande. Han bar engelsk sjöofficersuniform och var befälhafvare på Mery. Löjtnant Charleson var ännu helt ung, men hade dels genom sina djupa kunskaper, dels genom det okuffiga mod och den sinnesnärvaro han ådagalagt i farorna, hastigt stigit till den rang han nu innehade, nemligen andre löjtnants på »The old Captain».

Hans ansigte var fint och om der icke funnits några drag, som bestämdt häntydde på en fast, manlig karakter, skulle man i första ögonblicket tagit honom för en förklädd qvinna. Han var ljus som ett äkta nordens barn; endast små mustascher prydde hans öfverläpp och utför skuldrorna ringlade sig det långa guldgula håret fritt och otvunget.

I det ögonblick vi göra hans bekantskap krökte sig hans välbildade läppar till ett trotsigt småleende och det var med ett visst förakt, som han halfhögt utropade:

— Om intet de galningarne gått till botten, så vore det besynnerligt. Slupen var ju inte på långt när så stor som Mery. Men en duktig seglare var han, så mycket är säkert, och — — —

— Och raska pojkar hade han också inom sina relingar, — inföll i detsamma en sträf röst bakom löjtnanten. — Jag skall säga er, att det inte är någon småsak att fara ut i en sådan storm, som vi hade för åtta dagar sedan, och allrahelst i en olastad båt. Styf rigg och duktiga plankor skall den gynnaren ha, om hans kapten vill undvika att dricka du-skål med fiskarne. Ni har väl ingenting märkt, löjtnant?

— Nej, — svarade den unge mannen enstafvigt. Men liksom ångrande sin snäfhhet, riktade han blickarne uppåt och skrek med en röst, som trängde igenom vindens dån: »Kan du upptäcka något segel, John?»

— Intet segel, — hördes en röst uppifrån.

Nykomlingen nickade.

— Tro ni hvad David Cox säger er, löjtnant, — mumlade han och trädde närmare den unge mannen. — Han kan omöjligt ha vågat sig under land i den här stormen. Om han är der ute, må en annan veta bättre än jag, men jag vet att ingen sådan der liten lastbåt kan hålla ut nu. Det är en smugglare, och om han återvänder så torr som han kom hit, så vill jag köra hufvudet i läspygatten. Tror ni, att han rider som en hyfvelspån på vågorna, om han nu är ute? Nej, pass

för det, löjtnant; nu håller han sig allt nere som en gammal käring, som fått för mycket till bästa.

— Och du pratar återigen i vädret, som om också du fått för mycket grogg, — svarade löjtnanten missnöjd. — Gå ner, David, och håll gossarne vid godt mod; när vi få sigte på slupen, skall du nog få höra pipan.

— Hi, hi, hi, — skrattade David Cox och klämde bussen hårdare mellan tänderna, — ni talar alldeles som om ni skulle se finnen förr än utkiken der uppe. Ja, ja, löjtnant, David Cox har ju rättighet att vara frispråkig, inte sannt?

— Jo, det har du, genomhederlige sjöbuss och min andre far, — inföll den unge mannen och kramade Davids hand mellan sina. — Hade du icke funnits, så hade väl jag legat på sjöbotten, efter som du sjelf sagt.

— Äh, nu ska vi inte tala om småsaker, — sade David och for med handen öfver pannan. — Vill ni inte gå ner för att hvila en stund, ni som vakat två nätter å rad. Ni må tro, att David Cox har goda ögon och — — —

— Det vet jag; det vet jag allt för väl, — afbröt löjtnanten ifrigt, — men jag känner icke behof af hvila ännu. Dessutom är det min pligt att vaka nu. Vet du, David, jag har en aning om att slupen just i natt försöker att smyga sig genom sundet der borta. De här finnarne passa nog på tillfälle att kunna dra oss vid näsan, men om jag skall segla här i åtta dagar till, utan att vidröra »The old Captains» däck med min fot, skall jag vakta ut honom.

— Hm, hm, — hostade David Cox, en undersätsig bredaxlad sjöman med helskägg och ett par ljusblå ögon, hvarur en viss godmodighet, som äfven afspeglade sig i hans utpräglade anletsdrag, framlyste. — Er förmodan är inte så galen, löjtnant, och om ni tillåter att jag får vara kvar, så — — —

— Gerna, gerna, David, — afbröt löjtnanten med en viss ifver, under det han med armarne på ryggen

gick fram och tillbaka på det lilla halfdäcket. — Det är likväl besynnerligt, — fortfor han, sedan han en stund gått försänkt i djupa funderingar, — att ingenting finnes, som kan leda oss på rätta spåret efter mina anhöriga. Det smärtar mig att vara i okunnighet om mina föräldrar, — fortfor han och lutade sig mot kanonen. — Dock vill jag påminna mig, att de skulle bo i ett land med klippiga kuster och — — —

— Ungefär som här, — afbröt David och pekade mot staden, under det han skarpt betraktade den unge mannen.

— Ja, ungefär som här, — mumlade denne och följde riktningen af den gamles hand. — Men, hvad kommer man ihåg vid den späda åldern? Ingenting. Jag minnes ingenting, — fortfor han och skakade på hufvudet. — Fråga mig icke, David, jag minnes ingenting.

David betraktade löjtnanten några minuter uppmärksamt och på samma gång med djupt deltagande, och sade derpå i en ton, som lät mer än vanligt förtrolig:

— Och inte kommer ni ihåg den dagen, då jag räddade er, der ni flöt på vattnet i den bräckliga båten. Ni skrek inte, men då jag tog er i mina armar och ni fick se mitt lurfviga skägg, som dock var bättre putsadt än nu, — fortfor David och for med handen öfver nedre delen af ansigtet, — blef ni en smula rädd, och började att ropa som en utkik i märsen. Och sedan ni ropat en stund började ni gråta och när ögonen voro så torra som Afrikas floder i sommarhettan, tystnade ni och somnade i min hängmatta. Det var just på »The old Captain» som jag var då!

— Ja, du har sagt det en gång förut, — inföll löjtnanten begrundande. — Äfven har du sagt, att du icke riktigt kan bestämma platsen, der du fann mig. Är det så?

Vid dessa ord betraktade löjtnanten skarpt den gamle sjöbussen.

— Ja, herre, — svarade denne och mötte sin förmans blickar med lugn. — Vi gled framåt för svag ostlig vind, och den tunga tjockan, som ett tu tre kom

öfver oss, gjorde att vi voro som yra i hufvudet. Likväl vill jag påminna mig, att det var just i denna trakten.

Löjtnanten reste sig häftigt upp. — Är du säker på din sak, — frågade han och fattade den gamle i kragen. — Var det i denna trakt som »The old Captain» kryssade när du hittade mig?

— Åh, hvad löjtnanten är häftig, — mumlade David Cox och sökte lösgöra sig från det kraftiga taget. — Jag säger bara hvad jag tror och ingenting med säkerhet. Strömmen är stark ute i hafvet och det kan ju hända, att vi drifvit längre bort än vi kunde ana. Tjockan fortfor hela två dagar å rad och — —

— Det är sannt, det tänkte jag icke på, — utropade den unge mannen och slog sig för pannan på samma gång som han släppte David lös. — O, när, skall väl denna gåta lösas!

David ämnade just svara, då en klar blyxt upplyste Thorsön och hafvet deromkring. David, som höll sina blickar riktade mot söder, hoppade till, som om hans fot vidrört en giftig orm. Hans läppar öppnade sig, men innan han fick ordet ur munnen, hördes utkikens genomträngande stämma:

— Ett segel för ut!

Löjtnanten sprang fram till fören, åtföljd af David. En andra blyxt följde omedelbart på den förra, och vid dess skarpa sken såg han tydligt ett litet fartyg, som kom genom S:t Marcus' sund och styrde kursen mot sydost.

Ett par ögonblick betraktade löjtnanten och David hvarandra, liksom ville de i hvarandras drag utröna huruvida det var en synvilla eller ej. Derpå satte den förstnämnde en liten pipa till sina läppar, och sade, under det matroserna skocktals rusade upp genom luckan:

— Jag hade rätt; det är han. Sätt till flera segel! ropade han derefter med brådskande stämma, — och sväng om kanonen; vi måste taga smugglarne lefvande eller döda!

Det var verkligen »Blixten», på hvilkens återkomst löjtnanten väntat i en hel vecka, som med full last återvände från Umeå. Redan på morgonen hade Daniel Juth framkommit till Tornskär, men då han såg att kuttern kryssade vid Thorsöns norra ända, vågade han sig icke fram. För den skull lade han »Blixten» i skydd af den största och med träd beväxta holmen, men höll sig likväl färdig att i hvilket ögonblick som helst kunna sticka ut, i fall kuttern skulle upptäcka dem. Med det stora förspång han då hade, var han säker på att komma undan, ehuru »Blixten», som nu var tyngd af lasten, icke hade samma snabbhet som förut. Upptäcktes han icke, medan dagar var, ämnade han under nattens mörker smyga sig igenom S:t Marcus' sund, dertill gynnad af stormen och det mer än vanligt djupa dunklet. Vinden, som närmare midnatt sprang öfver till nordlig, ökade äfven hans förhoppningar på en lycklig färd, och kunde det bara lyckas honom att komma innanför Skadörns sund, var han räddad, ty dit in bland grunden visste han att kuttern icke skulle våga följa honom.

— Den svåraste biten återstår nu, — sade han och skuggade ögonen med båda händerna. — Men bara mörkret blir så tjockt att utkiken från kuttern inte kan se oss, när vi löpa in i sundet, bege vi oss af.

Lundman nickade under tystnad och undersökte noga den långa skälbössa, som han ställt mellan sina knän. Samtalet afstannade, i det hvar och en allrahelst sysselsatte sig med sina egna tankar. Så gick ungefär en timma förbi, då Anders, som lik en fogel satt ute på bogsprötet, ropade:

— Han sätter till flera segel!

Daniel Juth sprang fram och äfven Lundman reste sig häftigt. I den matta skymningen sågo de kuttern breda ut det ena seglet efter det andra och derefter försvinna öster om Thorsön. Daniel Juths bröst höjde sig våldsamt då han sade:

— Han vill invänta oss vid sundet; han anar kanske vår närhet. Han har omöjligt kunnat se oss. Upp med

klutarne, pojkar; här gäller det en kapplöpning igen. Är engelsmannen okunnig om vår närvaro, skall han inte göra sig så brådtom, och då kunna vi hinna före honom, ty efter hvad jag tycker, ligger han ungefär i samma höjd som vaxtskeppet. I annat fall — —

I annat fall, — upprepade Lundman, då gubben med ens afbröt sitt tal.

— I annat fall måste vi slåss så länge vi ha en arm kvar, — fortfor han, — ty förr än jag skänker honom »Blixten», borrar jag den sjelf i sank.

Ingen svarade, men alla voro fast beslutna att strida till det yttersta. »Blixten» segelspändes och med en fart, som väl icke var så stark som för åtta dagar sedan, klöf han de fräsande böljorna i riktning mot S:t Marcus' sund. Minut efter minut spolade vågorna öfver farkosten och hans besättning, men i denna stund brydde de sig icke ens om att afskaka det svala vattnet, de hade endast tanke för det ovissa stundande.

— — — — —
— Säg ni kuttern, Daniel? — frågade Lundman, när den andra blixten upplyste rymden.

— Ja, nog såg jag honom, — svarade den gamle med dyster stämma. — Han har satt till flera segel, och om inte Guds mäktiga hand ledsagar oss i säkerhet, skall engelsmannen förgöra oss.

— Om vi blott kunde nå Skadörns sund! — suckade Lundman.

— Ja, derpå hänger det, — mumlade Daniel Juth och qväfde med våld en djup suck. — Skot an bättre, Anders, — ropade han genom stormen. — Och håll vapnen i ordning till strid!

I norr kunde de djerfva smugglarne urskilja en hvit massa, som minut efter minut förstorades. Och ännu var icke Stora Munkbofjärden tillryggalagd mera än till hälften. Vågorna spolade öfver »Blixten»; det knakade i fogningarne, som om plankorna skulle ryckas sönder; vinden tjöt sin hemska musik i tågen och emellanåt lät åskan höra sitt grofva mullrande, än på afstånd, än

närmare. Men i ohejdad fart rusade likväl »Blixten» fram mot Skadörns sund. Det såg nästan ut som om den kunde ana att dess räddning berodde på dess snabbhet.

— Sundet öppnar sig der framme, — skrek Anders med gäll stämma. — Bättre upp, far, annars drifver han ned på Skadörn.

Detta tillrop lät som en räddningssång för de öfriga. I samma ögonblick vände också »Blixten» bogsprötet upp i vinden, storseglet fladdrade till för ett ögonblick, men återtog genast sin ställning.

Sundet öppnade sig också verkligen allt mera och det var icke långt ifrån att Daniel Juth upphäft ett glädjerop, då han med ens tystnade och hukade sig ned. Bakom dem reste sig kutterns segelmassa; det blixtrade till och en kula hven tätt öfver »Blixten» däck. Knappt hade dånet bortdödt, förrän en stämma ropade från engelsmannen:

— Gif er, annars borra vi er i sank!

— Tyst, — utbrast Daniel Juth, då Lundman stod färdig att svara. — Icke ett ord ännu.

En dyster tystnad följde på engelsmannens anrop. Den varade några minuter och derefter blixtrade det åter till från kuttern.

— Den kulan tog bättre, — mumlade Daniel, när spillrorna från det ena skifbordet yrde kring honom. — Tag hit min sälbössa; jag skall också visa dem, att vi inte äro utan försvar.

Den gamle lade geväret mot relingen och tryckte af. Ett ursinnigt rop hördes från kuttern, när focken, lössliten från bogsprötet, af stormen fördes långt i fjerran.

— Det der skall nog ge oss andrum, — mumlade Daniel och laddade ånyo bössan på det omsorgsfullaste. — Gud vare lof; vi ä' inne i sundet i rappet och följer engelsmannen oss derigenom, så vill jag inte ge många rubel för hans skrof. Bränningarne vid Bröllopsklint ä' sannerligen inte att skratta åt.

Lundman ryste till vid dessa gubbens ord, ty han visste att den gamle hade rätt. Omedvetet kom han

att närmare betrakta kuttern, som nu var så nära, att han tydligt såg hur folket rörde sig på däck, och han suckade djupt vid tanken på att det vackra fartyget med sin besättning kanske ginge en säker död till mötes.

— Men det måste så ske, — mumlade han och drog ett djupt andedrag. — Vår egen räddning kräver det.

— Ja visst, ja visst, — hviskade Daniel Juth, som hört Lundmans ord, — går han inte till botten, så skall han knipa oss och vet ni huru det då går med oss? Jo, ute på rånockarne få vi dansa redan i natt det är säkert.

— Nej, förr springer jag i sjön, — mumlade Lundman med allvarlig uppsyn. — Jag låter ingen engelsman ta mig lefvande.

Daniel Juth nickade utan att svara.

— Släck på skotet, — befalde han. — Bonäsfjärden öppnar sig! Släck fort, släck fort! Hvad tänker du på, Anders!

Men Anders rörde sig icke; den framåtlutande ställning, han intagit öfver bogen, bibehöll han, oaktadt fadrens uppmaning. En dyster, en förfärlig aning genomför den gamle vid åsynen häraf. I det han öfverlemnade styret åt Lundman, sprang han raskt fram till sonen och lade ena handen på hans skuldra. Anders gaf intet tecken till lif; han var död. En af de muskötkulor, som engelsmännen läto hagla öfver »Blixten», hade träffat Anders bak i hufvudet och ändat hans lif. Kroppen började redan att stelna.

— Död, — hviskade den gamle, under det han torkade svettropparne ur pannan! — Men Herren, som gaf, Han kan åter taga själen till sig. Hans namn vare äradt!

Ingen tår syntes i gubbens ögon, då han tillsade den andre sonen att sköta focken. Sedan han väl insvept det kära liket i en pressenning, gick han med stadiga steg åter till sin plats vid rodret. Hans manliga stämma klingade visserligen dystrare än tillföre, då han gaf

sina befallningar, men den var icke mindre kraftig än förut.

Emellertid närmade sig kuttern allt mera och utsände ett ordentligt hagel af kulor öfver »Blixten». De gjorde icke någon nämnvärd skada, annat än att de genomborrade seglen på åtskilliga ställen och här och der afsleto ett tåg. Den andra kulan, som kutterns grofva kanon utslungade, beströk slupen från aktern till fören, snuddade vid masten och krossade spelet i tusen bitar. Plötsligt hördes ända fram till »Blixten» utkiken på kuttern ropa:

— Bränningar i lä!

»Blixten» besättning riktade sina blickar på fienden. En förfärlig oreda hade uppstått på kutterns däck; matroserne klängde i tågen, och genom roparen hördes en manlig stämma befalla:

— Bättre upp i vinden. Sätt till flera segel!

Ett triumferande leende spelade på Daniel Juths läppar, då kuttern vände bredsidan till. Hans skarpa ögon tycktes genomtränga dunklet och under en olycksbådande tystnad lade han ånyo sin grofva lodbössa öfver relingen. Han sigtade länge, men i samma ögonblick, då en fräsande blyxt upplyste kuttern, tryckte han af. Ett skri af förvirring hördes från kuttern; mannen, som styrde, slungades öfver relingen i hafvet och spillrorna af den krossade ratten yrde kring däckets.

— Nu är det förbi med honom, — mumlade Daniel dystert; — han skall vräka ned på Bröllopsklint och slås i stycken.

— Det är förfärligt, — suckade Lundman och gömde ansigtet i händerna. — Skulle vi icke ha undkommit ändå!

— Nej, — svarade Daniel Juth med öfvertygande stämma. — Hade han fått tid på sig, skulle han gått förbi Bröllopsklint och seglat oss i sank. Vi skulle inte kommit undan, ty ännu återstår ett godt stycke till Skatskär.

— Kapa masterna, — ljöd det åter från kuttern och denna uppmaning åtföljdes af ögonblicklig handling.

De hvita seglen försvunno hastigt, och med hämmad andedrägt såg »Blixtens» besättning den fina riggen darra för stormilarne och slutligen med ett brak, som hördes öfver stormen, störta öfver bord. Kuttern dref med förfärlig hastighet ned mot Bröllopsklint, der de hvita bränningarne liksom jublande dansade sin segerdans.

— Fastän de äro fiender, måste vi dock bistå dem, — mumlade Daniel Juth och for med handen öfver den svettiga pannan. — De sätta ut båtar. Ah, de skola slås i stycken. Skot an, der framme; jag vet ett ställe, der bränningarne icke äro så våldsamma, och med den här vinden vill jag försöka att komma i land. Kanske är det oss förunnadt att rädda några människolif.

Hvar och en ombord på »Blixten» arbetade af alla krafter. Den tunglastade slupen stampade och vändades när han af Daniel Juths kraftiga arm tvangs dickt upp i vinden, och närmade sig med förminskad fart, men säkert som en kula, sitt mål.

— Hvad var det! Jag tror han vill ge oss ännu en salvva, — ropade Lundman och for upp i samma ögonblick som det blixtrade till från kuttern. — Han har således icke ännu tappat modet!

— Jo, jo, men, herre, — svarade Daniel med ett sorgset leende, — nog är han bra modfälld alltid. — Den kanonen hade ingen kula, det kan ni vara säker på.

— Det var således ett — —

— Ett nödskott, ja! Det kan ni vara säker på herre!

Bränningarna vid Bröllopsklint hade fångat sitt offer i sina våta armar. Den stolta kuttern, som veckor igenom varit en skräck för alla smugglare, var krossad och plankorna deraf slungades omkring af de rasande brottsjöarne. Det menskliga storverket hade dukat under för naturens kraft: vid första stöten mot en undervattensklippa hade det remnat; vid den andra skilts i tvenne delar, för att på skilda håll kringströs af vågorna, dessa obevekliga jättar, hvilka blott *en* haft kraft att tämja.

Icke utan stor fara hade det lyckats för Daniel Juth och hans raska besättning att föra »Blixten» i skydd af den största holmen. Sedan de väl förtöjt honom der och Daniel tillsagt sonen, som var befalld att stanna qvar, att vid minsta fara, som yppade sig, afskjuta sin bössa, ilade den gamle, åtföljd af Lundman, öfver den lilla holmen till motsatta stranden, utanför hvilken kuttern gått sin undergång till mötes.

— De hafva alla gått förlorade, — sade Lundman med darrande stämma, då skogen öppnade sig, så att han kunde låta sina blickar öfverfara vattnet. — Ser du, Daniel, öfverallt endast spillror; ingen lefvande varelse!

— Ja, Gud vare deras själar nådig! — svarade Daniel andäktigt och knäppte händerna öfver bröstet. — Men, — tillade han och fick liksom nytt lif, — det kan ju hända, att vågorna kastat upp någon stackare, vi måste se efter, ty förr kan jag inte med rent samvete lemna detta ställe. För att frälsa oss har jag varit den, som ledt de stackars människorna in bland skären; jag måste nu på något sätt försona den skuld, som nödvändigheten påtvungit mig. Kom, herr Lundman, vi vilja se efter om någon ännu finnes att rädda.

Hoppande på de våta stenarne, hvarunder de många gånger voro nära att falla i vattnet, förfogade de sig så långt ut på stranden, som de kunde. De hade största möda att qvarhålla sig der ute, och måste således stödja hvarandra.

— Se så der, farväl med den! — ropade Daniel Juth, då en stormby, som öfverhöljde dem med ett regn af hafsskum, lyfte den slokiga hatten från hans hjessa och förde den med sig långt bort i fjerran. — Nu har du tjent ut dina år hos mig. Kanske någon annan hittat dig på östra stranden.

— Eller kanske en fiskmåse håller till godo med den, — inföll Lundman icke utan en skämtsam anspelning.

— Ja, eller en annan fogel, som gör den till ett bo åt sina ungar, — muttrade Daniel och grep fast i de hvita lockarne, för att hejda deras vilda dans. —

Men — — men — — bedrager mig inte mina ögon — — jag tyckte — —

— Såg du någonting? — frågade Lundman med synbar oro i sitt anlete.

— Ja — — visst — — såg jag någonting, — stönade Daniel och höll sig krampaktigt fast vid Lundman. — Jag såg ett blekt ansigte i skummet; jag — —

— Der är det! — ropade Lundman. — Två karlar, som hålla hvarandra omfamnade. Se vågorna kasta dem hit till oss!

En förfärlig våg, som dånande och rytande rullade mot stranden, kastade också ganska riktigt upp tvenne karlar, af hvilka den ene rörde sig liksom för att skydda den andre för den våldsamma stöten.

— De äro utan lif, — mumlade Daniel Juth, i det han lutade sig öfver den äldre karlen, som låg på ryggen. — Den andre är officer, kanske är det befälhafvaren på kuttern.

— Säkert är det han, — sade Lundman sakta, — men kom och hjälp mig att resa honom upp.

Med ett enda hopp stod Daniel hos Lundman.

— Vågen har skilt dem åt i sista ögonblicket, — hviskade Daniel. — De voro säkerligen goda vänner. Kanske far och son.

Under tiden hade det lyckats för Lundman att uppresa den olycklige så mycket, att han kunde blicka in i hans ansigte. Den gamle bokhållaren och Daniel Juth stodo som förstenade och kunde icke på länge yttra ett enda ord.

— Detta ansigte, — pustade ändtligen Lundman och såg på Daniel med ångestfulla blickar, — har jag ej sett det förut?

— Jo herre, — svarade Daniel med nästan graflik stämma, under det han våldsamt grep Lundman i armen. — Ni har sett det, och jag har sett det. O, det fjorton års gamla minnet, det —

— Hvad säger du! — utropade Lundman med förskräckelse; — det skulle således vara hans son!

Hvad Daniel Juth svarade, hörde icke Lundman; han förnam endast de våldsamma snyftningar, som arbetade sig fram ur den gamles bröst, då han låg på knä vid löjtnant Charlesons till utseendet liflösa kropp.

III. .

Fjorton dagar hade tilländalupit. Lang hade fått sin laddning oskadad och Daniel Juth sina trettio silfverrubel. I hela staden talades icke om annat än den lyckligt utförda smugglingen, och äfven om en stor del af befolkningen måste beklaga kutterns och hans besättnings undergång, höjdes likväl allas bröst af stolthet, när de tänkte på huru deras öfvermodige fiende blifvit besegrad. Från den dagen, då kuttern led skeppsbrott på Bröllopsklint, tordes ingen engelsman segla innanför Skadörnsund och de söder derom boende fiskrarne voro således fredade för alla besök.

Lang och äfven hans sorgsna hustru voro sig alldeles lika, som när vi första gången gjorde deras bekantskap. Den ende, som visade ett förändradt sinne var Lundman. Många gånger under arbetet lutade han hufvudet i handen och såg mäkta grubblande ut, och när hans husbonde förundrad ville veta orsaken dertill, fick han endast ett hemlighetsfullt småleende till svar. Det der retade honom till slut, och en gång affordrade han strängt Lundman en förklaring öfver hans beteende, som med hvarje dag blef honom allt mera gåtfull, och slutade med dessa ord:

— Jag vet att ni ofta besöker Daniel Juth. Jag vill veta orsaken.

— När den tiden kommer, skall förklaringen komma af sig sjelf, — svarade Lundman med eftertryck, och från den dagen lät grosshandlaren honom opåtaladt både försjunka i grubblerier och, när han ville, besöka Daniel.

Augusti månad hade ingått och det vackra vädret ånyo inträdt. En afton, så ljum, så mild som om söderns himmel hvälft sig öfver den af ett svagt, dallrande månsken upplysta nejden, sutto Lang, hans hustru och Lundman förtroligt samtalande i en löfsal i Langs vackra trädgård. Lundman hade hela förmiddagen varit borta

hos gamle Daniel, och när han straxt efter middagen kom hem, var han liflig och glad som ett förnöjdt barn.

— Herr Lundman måtte finna det särdeles roande der borta vid Fogelviken, — sade Lang, icke utan en viss bitterhet i rösten.

— På denna senare tiden har Daniel Juths stuga blifvit ett hemvist för den rena glädjen, — svarade Lundman allvarligt. — Men herr Lang har visst glömt hvad det är för en dag i dag.

— Hvad är det för en dag, — eftersade grosshandlaren dröjande. — Ah, — utbrast han och slog sig för pannan, — det är ju i dag den 8 Augusti, vår sons födelsedag.

— Är ni ännu oförsonligt stämd mot gamle Daniel, som lidit nog straff, först genom hjertats anklagelser i hela fjorton år och sedan genom sin äldste sons död. Jag har berättat hans slut; han dog på sin post som en tapper karl. Om vi noga undersöka händelsen för fjorton år sedan, måtte världen skall döma Daniel Juth så hårdt, så omenskligt, som ni gjort? — fortför Lundman och reste sig upp, i det hans ögon blixtrade.

— Lundman, Lundman! Ni glömmer den aktning ni är skyldig er husbonde, — sade Lang med stränghet, i det hans läppar darrade af undertryckt vrede.

— Jag brister icke i den aktning jag är skyldig er, — svarade Lundman stolt. — Ni förleddes af er ungdoms raskhet att åtfölja Daniel Juth på fiske till »Lundthällan»; förgäfves bad er maka och jag att ni skulle lemna er son hemma. Pojken måste härdas, så ljöd ert svar. Efter ett par dagars mödor insomnade ni i den lilla hyddan; er son sprang lekfullt omkring på stranden, sökande efter kiselstenar och vaktad af Daniel Juths blickar. Då råkade Daniel aflägsna sig på några minuter. Er son klängde upp i en båt, den var loss och gick till hafs. Ni kommer säkert ihåg, att det var tjocka den dagen? När Daniel kom tillbaka, saknade han er son; han ropade så högt han förmådde; han sprang omkring hela ön, men ingenstädes stod gossen

att finna. Då märkte han båtens försvinnande. Blixtsnabbt kastade han sig i en annan farkost; han dref omkring i tjockan mera än ett dygn, men er son fanns icke. Derföre fick han plikta med fjorton års sorger, som gjort honom dyster, och ändå har ni icke ett godt ord åt den stackars mannen.

Langs höghvälfda bröst höjde och sänkte sig våldsamt under Lundmans tal. Den kraftige mannen utkämpade synbarligen en förfärlig inre strid med sig sjelf, men slutligen sade han, i det han krampaktigt omfamnade sin hustru:

— Hvarföre detta, Lundman? Är Daniel Juth här?

— Ja, — lydde bokhållarens svar. — Han vill ha er förlåtelse förr än han dör

Länge kämpade Lang med sig sjelf, men ändtligen segrade det ädla i hans hjerta, och han sade med feberaktig stämma:

— För hit Daniel Juth.

Lundman nickade utåt trädgården och den gamle fiskaren framträdde med långsamma steg. Under dyster tystnad betraktade de båda männen hvarandra; de hade icke sett hvarandra på fjorton år, och voro således betydligt förändrade.

Lang väntade, att Daniel skulle taga första steget; men nej! Han stod der icke olik en gammal knotig ek, som vill trotsa stormar af hvad slag som helst. Slutligen räckte Lang ut sin högra hand och Daniel skyndade då fram, höjde sitt snöhvita hufvud och sade med darrande stämma:

— Ser ni herre, dessa fjorton år ha gjort min hjessa så hvit som hafvets bränningar. Äfven ert hår har grånat, men ert hjerta är varmt, fastän det fordrats mycket för att smälta isen deromkring. Herre! i utbyte mot er förlåtelse har jag, gamle man, fört med mig en gåfva, som skall bli er till glädje på er ålderdom. Jag har gömt den der borta.

— En gåfva, — eftersade Lang och hans hustru, — hvad kan det vara för en gåfva?

— Ah, se sjelf! En ståtlig gåfva skulle jag tro, — sade Daniel Juth, i det han pekade på en lång, smärt yngling, som, åtföljd af en gammal sjöbuss, trädde fram till det förvånade paret. Ynglingen bar engelsk uniform.

Lang och hans hustru stirrade på de nykomna, som på ett par spöken; de ville tala, men ord fattades dem, och de kommo först till besinning, då officeren störtade fram och på bruten svenska utropade:

— Mina föräldrar!

Att beskrifva det, som nu följde, står icke i vår makt. Vi skynda således förbi en halftimme. Sinnena hade lugnat sig; föräldrarna hade slösat sina första glädjettringar på den återfunne sonen.

— Men denna uniform, — sade grosshandlaren och såg på Gustaf, såsom löjtnant Charlesons dopnamn var, — hvarföre bär du den?

— Derföre att jag är andre löjtnant på »The old Captain», och sednast var jag befälhafvare på Mery, som gamle Daniel lurade in bland bränningarna, och det blef min lycka, fortfor den vackre ynglingen, i det han ömt smekte modren, — det blef ett medel till att få återse er.

— Men hvem räddade dig för fjorton år sedan? — frågade Lang nyfiken.

— Der står mannen, min andre far, — svarade ynglingen och pekade på David Cox, som blygsamt drog sig undan och liksom torkade bort någonting vått ur ena ögat. — Han har vårdat mig och gjort mig till hvad jag nu är.

— Kom fram, redlige sjöbuss, — sade Lang. — Vill du inte kasta ankar hos mig för dina återstående dagar. Du skall finna botten god här.

— Ja, — svarade David och vände hatten mellan fingrarna, — det skulle jag nog göra, men se jag har redan lofvat Daniel här att bo hos honom.

— Nå ingen brist skall tynga er ålderdom, — sade Lang och fattade bådas händer. — Men hör på, Daniel; när du nu har denne gamle yrkesbroder hos dig, kan du gerna lemna mig din yngste son. Jag vill göra

honom till en duglig medborgare. Vill du lemna mig honom?

— Pojken har länge i smyg haft lust för handel, — svarade Daniel Juth, — det har jag nog sett. Nå, tag honom då, efter ni så vill. David och jag reda oss nog honom förutan.

De båda gamle utbytte en trofast blick och ett vänligt handslag.

— Tack för den lexa, han gaf mig i dag, Lundman, sade Lang derefter och omfamnade sin trogne bokhållare. Från denna dagen är han min bolagsman. Men du, pojke, du är nu för alltid min krigsfånge; jag har rättighet att behålla dig.

— Jag är redan fångad af de starkaste bojor i världen, — svarade ynglingen med ett gladt leende. — När min moders armar famna mig, skall ingen förmå att slita mig derifrån.

Det är tionde årsdagen af Merys skeppsbrott. Men nu rasar ingen storm i skärgården. Nu är allt gladt och lugnt och friden genomströmmar all naturen.

Innan vi avsluta denna lilla berättelse, låtom oss försätta oss till Bröllopsklint, till den holme, vid hvars klippor Mery funnit sin graf. Träden stå lika tysta och undrande nu som för tio år ja, för sekler sedan. Fisken hoppar lekande i vattenbrynet och fogeln drillar i trädkronorna. Men ändå är den lilla holmen sig icke lik. Der uppe på öfversta spetsen står som en varnande ande ett hvitlimmadt stenkors, och i det stå tvenne namn inristade:

Daniel Juth.

David Cox.

Slut.

Illustrerade Londons Mysterier. Af G. W. M. Reynolds. Öfversättning från engelskan med 88 illustrationer. Denna bok utkom under år 1878 i 89 nummer à 10 öre, således kr. 8: 90 öre tillsammans, men säljes nu komplett inhäftad i ett band för 4: 50, eller omkring halfva priset. Hvad bokens innehåll beträffar, torde detta kunna hänföras till det mest spännande.

KIELLMAN-GÖRANSON. *Vesterlånggatans Engel.* Andra upplagan. Pris 2: 25.

KIELLMAN-GÖRANSON. *Den blifvande Konungen.* Romantiserad berättelse. Andra upplagan. Pris 1: 50.

Kyrkogårdens Genius. Fantastisk berättelse. Öfversättning från Franskan af J. M. Lindblad. Andra upplagan. Pris 1: 75.

LE SAGE. *Asmodeus (Le Diable Boiteux).* *En ung Students äfventyr.* Öfversättning. Pris 2 kr.

MARRYAT, Kapten. *Den flygande Holländaren.* Pris: 3: 50.

MARRYAT, Kapten. *Sjöröfvaren.* Vackert inbunden, med 20 fina stålstick. Pris 4 kr.

LERMINA, Jules. *Ett hundra tusen i belöning.* Pris 2: 50.

LEVER, CHARLES. *Maurice Tiernay.* En soldats öden. Öfversättning från Engelskan. Pris 4 kr.

LEVER. *Charles O'Malley.* Den irländske Dragonen. Öfversättning från Engelskan. Pris 4 kr.

Lyckans Gunstlingar. Svenskt original af L—e. Två delar. Pris 4 kr.

MARRYAT, FLORENCE. *Elfrida eller kärlekens förvecklingar.* Roman i två delar. Öfversättning från Engelskan af Cecilia Cederström. Pris 4 kr.

Subskriptions-Anmälan.

Under loppet af innevarande år kommer på undertecknads förlag under titeln

Svenska Original-Romaner,

en samling **Romaner, Noveller och Berättelser**, af inhemske författare, att utgifvas.

Hittills ha utkommit 14 häften, hvaraf n:o 1—6 innehålla: **Ruth**, roman af *J—y Brn*, och en liten novell: **Den 30 November 1868**. N:o 7—10: början och fortsättning af **Bruden på Stafsund**, hvilken roman afslutas i 11:e häftet. Derefter följa: **Rik och Lycklig**, novell af *F. W.*, **Myrten och Silfver**, af samma signatur, samt **Hedvig Charlotta Nordenflycht**, af *Wilhelmina*.

Utgifningen är ämnad att fortgå med ett häfte i veckan, och priset i förhållande till innehållet

mycket billigt:

50 öre för häftet, eller 10 öre för hvar ark om 16 sidor,

ett synnerligen moderat pris, om man tager i betraktande att denna samling utgöres af Svenska Original-Romaner.

Subskription härå emottages i alla rikets boklädor.

Stockholm, 1882.

F. C., Askerberg.